

Sygn. akt: I C 11/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Grzybek
Protokolant:	stażysta Aleksandra Bogusz-Dobrowolska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2015 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. B.**

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z/s w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 70.000 (siedemdziesiąt tysięcy) zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 18.000 zł od dnia 17.02.2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 52.000 zł od 4.12.2014 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. koszty procesu między stronami wzajemnie znosi,

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w O. od powoda z zasądzonych roszczenia kwotę 4.717,82 zł, zaś od pozwanego 3.860 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 11/15

UZASADNIENIE

Powód K. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 18.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2012 r. do dnia zapłaty, a nadto kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał m.in., że w dniu 19 stycznia 2012 r. doszło do wypadku drogowego, w którym kierujący samochodem marki A. o nr rej. (...) A. P. nie dostosował prędkości jazdy do panujących warunków drogowych, stracił panowanie nad samochodem i zjechał na pobocze jezdni, doprowadzając do zderzenia z przydrożnym drzewem. Pojazd, którym kierował sprawca w dniu zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. W wyniku wypadku powód, będący pasażerem w/w auta doznał uszkodzeń ciała. Zaraz po zdarzeniu został przewieziony na (...) Szpitala (...) w B. , a następnie do Wojewódzkiego (...) 7 stycznia 2012 r. Po przeprowadzonej diagnostyce powód został wypisany do domu. Kolejne pobyty powoda w szpitalu były w lutym i czerwcu na Oddziale Laryngologicznym Szpitala (...) w O..

Pozwany decyzją z 3 kwietnia 2012 r. przyznał na rzecz powoda kwotę 12.000 zł którą pomniejszył o 30 % przyjmując przyczynienie się i wypłacił pozostałą kwotę. Pozwany w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego odmówił przyznania zadośćuczynienia w wyższej kwocie, powołując się na brak zasadności roszczenia.

Powód w toku postępowania, pismem z dnia 27 listopada 2014 r. **rozszerzył powództwo** (k. 228 i nast.) o dalszą kwotę, domagając się ostatecznie kwoty 155.500 zł z odsetkami od kwoty 18.000 zł od dnia 17 lipca 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 137.000 zł od dnia 4 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

(...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany m.in. zakwestionował powództwo co do wysokości jak i co do treści. Przede wszystkim pozwany podniósł, że kierujący pojazdem był pod wpływem alkoholu, czym uzasadnił wniosek o przypozwanie. W zakresie natomiast roszczenia powoda wskazał, że powód otrzymał już kwotę 8.400 zł uwzględniającej 30 % przyczynienie się, wobec nie zapięcia pasów przez powoda. Kwota ta jest adekwatna do normalnych następstw wypadku, którym uległ powód. W pozostałej części roszczenie powoda należy, zdaniem pozwanego, uznać za wygórowane. W zakresie roszczenia odsetkowego wskazał, że chwila orzekania jest datą od której winny być ona zasądzona. (k. 40-44)

Na skutek rozszerzenia powództwa przez powoda, Sąd Rejonowy w B. , Wydział I Cywilny, postanowieniem z dnia 8 grudnia 2014 r. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O.. (k. 235)

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 19 stycznia 2012 r. na drodze pomiędzy miejscowościami P. – B. powiat B., doszło do wypadku drogowego, w którym kierujący samochodem marki A. o nr rej. (...) A. P. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie dostosował prędkości jazdy i techniki jazdy do panujących warunków drogowych, stracił panowanie nad samochodem i zjechał na pobocze jezdni, doprowadzając do zderzenia z przydrożnym drzewem. Pasażerowie D. P. i D. L. na skutek odniesionych obrażeń zmarli, zaś pozostali A. K. oraz powód K. B. doznali obrażeń ciała. Kierujący wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 12 października 2012 r. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. w zb. z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazany na 2 lata pozbawienia wolności. Kara została zawieszona na okres próby 5 lat. Powyższe orzeczenie jest prawomocne.

(dowód: wyrok Sądu w aktach karnych II K 281/12 Sądu Rejonowego w O., zeznania świadków A. K. k. 101 v, A. P. k. 102, D. B. k. 102 v)

Pojazd, którym kierował sprawca w dniu zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. **Niesporne.**

W wyniku wypadku powód doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości czołowej, rany twarzy i przedsiionka jamy ustnej. Zaraz po zdarzeniu został przewieziony na (...) Szpitala (...) w B., a następnie do (...) 7 stycznia 2012 r. Po przeprowadzonej diagnostyce, po 7 dniach powód został wypisany do domu. Kolejne pobyty w szpitalu powoda związane z zapaleniem zatok były w lutym i czerwcu 2012 r. na Oddziale Laryngologicznym Szpitala (...) w O..

Po zdarzeniu powód nie był w szkole przez okres 1 miesiąca, otrzymał zwolnienie z W-Fu na okres 2 miesięcy. Powód w dacie zdarzenia miał 12 lat. W chwili obecnej powód ma tiki nerwowe. Nie uskarża się na inne dolegliwości. Mieszka z mamą i dwojgiem rodzeństwa. Utrzymują się z pomocy społecznej.

(dowód: historia choroby k. 11 -14, 301-307, 371-382, zeznania matki powoda k. 425)

Powód podczas zdarzenia miał zapięte pasy. Zajmował on tylne miejsce pasażera przy oknie, za kierowcą. Po zdarzeniu E. K., który nadjechał minutę po wypadku, próbował wyciągnąć powoda z auta.

(dowód: zeznania świadka E. K. k. 103)

Biegły sądowy z zakresu medycyny sądowej dr n med. P. E. Z Katedry Medycyny sądowej (...) w O. stwierdził, że obrażenia ciała powoda w porównaniu z pozostałymi okolicznościami przedmiotowego zdarzenia nie pozwalają na stwierdzenie lub uprawdopodobnienie czy powód podczas jazdy miał zapięte pasy. Biegły poddał analizie wszelkie okoliczności, które mogłyby przemawiać za niezapiętymi pasami i jednocześnie wyjaśnił, dlaczego mimo to nie można przyjąć tej wersji za możliwą (np. śladów typowych po pasach nie stwierdzono ale tłumaczyć to może kurtka; obrażenia twarzy mogłyby wskazywać na brak pasów i uderzenie w związku z tym w siedzenie kierowcy, ale fotel kierowcy przemieścił się; powód nie wypadł przez okno , ale ciała innych podróżujących wzajemnie zakleszczyły się).

(dowód: opinia sąдово-lekarska z zakresu medycyny sądowej k. 388-392

Przeprowadzając badania kliniczne biegły sądowy z zakresu chirurgii i stomatologii M. H. stwierdził u powoda uszkodzenie kości sklepienia, uznając że stanowi ono aktualnie stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 7 %. Następstwem urazu było bowiem złamanie kości czołowej z przemieszczeniem w obrębie zatoki czołowej prawej. Pozostała widoczna deformacja kości czołowej prawej. Uszkodzeniu uległy powłoki twarzy Wskutek wypadku pozostały obecnie dwie blizny, z tym że jedna widoczna szpecąca na prawym policzku, a druga mniej widoczna na granicy czoła i skóry owłosionej. W odniesieniu do tego biegły wskazał na 10 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Jednocześnie biegły uznał, że dolegliwości takie jakich doznał powód zazwyczaj goją się ok. 6 tygodni.

Biegły sądowy psychiatra W. P. stwierdził, że u powoda wystąpiły po wypadku zaburzenia psychiczne pod postacią pourazowego zespołu mózgowego, niepsychotycznego. Uznał, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 50 %. Rokowania są niepewne. Powód nie wymaga leczenia psychologicznego czy psychiatrycznego. Stwierdzone zaburzenia psychiczne mogą powodować istotne problemy społeczne i zmniejszać perspektywy zawodowe w przyszłości.

Biegły sądowy laryngolog M. K. stwierdził, że miesiąc po wypadku powód miał powikłane ostre zapalenie zatok. Jednocześnie wg biegłego anatomiczna struktura zatoki czołowej prawej na skutek wypadku i braku zgody na jej przywrócenie przez rodziców została trwale naruszona. Brak zgody rodziców na chirurgiczną repozycję naraża powoda na możliwość występowania powikłań w postaci nawracających zapaleń zatok czołowych włącznie z zapaleniem opon mózgowych. Biegły ten wskazał, że uszkodzenie kości sklepienia i podstawy czaszki wskazują na 5 % uszczerbek na zdrowiu, uszkodzenia powłok /blizna na 5 % , i powikłania 5 %.

Biegły sądowy z zakresu chirurgii plastycznej J. Z. stwierdził, że blizna będąca następstwem zdarzenia stanowi 10 % uszczerbek na zdrowiu powoda .

(dowód: opinia sąдово-lekarska chirurga stomatologa k. 143-144, 212, opinia sąдово-lekarska psychiatryczna k. 181-182, 281, opinia sąдово-lekarska laryngologa k. 185-187, 264 , opinia sąдово-lekarska chirurga plastyka k. 294-298, 299)

Powód w dniu 31 stycznia 2012 r. zgłosił szkodę. Wniósł m.in. o kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W kolejnym piśmie z dnia 3 kwietnia 2012 r. żądał już kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dnia 26 kwietnia 2012 r. ustalono kwotę 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 882 zł tytułem kosztów przejazdów do lekarzy, wypłacono mu 8.400 zł tytułem zadośćuczynienia i 636 zł za przejazdy, po potrąceniu 30 % tytułem przyczynienia się powoda za niezapięte pasy bezpieczeństwa.

(dowód: akta szkody w załączeniu)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest słuszne, co do zasady i w części, co do wysokości.

Sąd poczynił ustalenia w zakresie stanu faktycznego w oparciu o dokumenty złożone przez strony, które nie budziły żadnych zastrzeżeń Sądu, tak, co do swych cech zewnętrznych jak i samej treści. Nadto same strony nie kwestionowały

wiarygodności wymienionych dokumentów. Istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego miały również zeznania matki powoda, zeznania świadków oraz opinie biegłych sądowych, które to dowody pozwoliły na ustalenie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia. Zauważyć należy, iż co do zasady dowody korelowały ze sobą, wzajemnie się uzupełniając i tworząc całość, dlatego Sąd dał im wiarę, za wyjątkiem tej części zeznań świadka A. P., w których świadek ten zeznał, że widział, że powód nie miał zapiętych pasów. Podkreślić należy, że powód siedział podczas jazdy pojazdem bezpośrednio za tym świadkiem, tj. za fotelem kierowcy, co czyni niemożliwym a co najmniej utrudnionym czynienie takich obserwacji przez wymienionego świadka. Dodatkowo zauważyć należy, że świadek ten jest zainteresowany wynikiem sprawy, albowiem jak to wynika z postępowania likwidacyjnego, pozwany wzywał już jego do zapłaty (roszczenie regresowe) kwoty, którą już powodowi wypłacił.

Bezspornym w sprawie jest, iż sprawcą szkody, jakiej doznał powód, był A. P., który kierował pojazdem i poprzez niedostosowanie prędkości do panujących warunków drogowych oraz niewłaściwą technikę jazdy, stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na pobocze, a następnie uderzył w przydrożne drzewo.

Nie kwestionowany przez stronę pozwaną był także fakt, iż powód na skutek wypadku doznał uszkodzeń ciała.

Nadto bezspornym jest także to, że sprawcę łączyła z pozwanym umowa ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Pozwany jako ubezpieczyciel sprawy wypadku jest odpowiedzialny za skutki tego zdarzenia na osobie K. B.. Jego odpowiedzialność w tym zakresie wynika z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 822 kc, art. 34 ust. 1 i art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.).

W tym miejscu należy podnieść, iż zgodnie z art. 11 k.p.c. „ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego sprawcę, wydanego przez Sąd Rejonowy w B., II Wydział Karny z dnia 12 października 2012 r. sygn. akt II K 281/12 wiążą sąd w postępowaniu cywilnym.

Spór pomiędzy stronami dotyczył wysokości należnych powodowi świadczenia, oraz ustalenia przyczynienia się powoda do powstania szkody.

Podstawą prawną zadośćuczynienia jest art. 445 § 1 k.c. Należy wskazać, iż zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 445 § 1 k.c. przyznawane jest poszkodowanemu w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia jako odpowiednia suma, stanowiąca rekompensatę za doznaną krzywdę. Stanowi ono rekompensatę pieniężną z tytułu naruszenia interesów niemajątkowych. Podstawową przesłanką, warunkującą zatem możliwość przyznania owego zadośćuczynienia jest ustalenie, że po stronie poszkodowanego zaistniała szkoda o charakterze niemajątkowym oraz ustalenie źródła odpowiedzialności pozwanego za powstałą szkodę.

Zważywszy na wnioski zawarte w opinii biegłych sądowych chirurga stomatologa, laryngologa, psychiatrę i chirurga plastyka sporządzone w niniejszej sprawie, zeznania matki powoda, a także dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym w szczególności dokumentację medyczną, zasadnym jest stwierdzenie, iż krzywda jakiej doznał powód na skutek wypadku nie była znaczna.

Sąd dokonując oceny doznanej przez powoda krzywdy i w konsekwencji ustalając wysokość należnego jemu zadośćuczynienia wziął przede wszystkim pod uwagę zakres doznanych przez niego cierpień (7 dniowy pobyt w szpitalu bez zabiegów operacyjnych), 1 miesięczny okres zwolnienia lekarskiego oraz 2 miesięczne zwolnienie z zajęć ruchowych w szkole, występująca blizna na prawym policzku oraz tiki nerwowe.

Uwzględniono wnioski płynące z opinii biegłych sądowych. I tak biegły sądowy z zakresu chirurgii i stomatologii M. H. stwierdził u powoda uszkodzenie kości sklepienia, uznając że stanowi ono aktualnie stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 7 %. Następstwem urazu było bowiem złamanie kości czołowej z przemieszczeniem w obrębie zatoki czołowej prawej. Pozostała widoczna deformacja kości czołowej prawej. Uszkodzeniu uległy powłoki twarzy. Wskutek wypadku pozostały obecnie dwie blizny, z tym że jedna widoczna szpecąca na prawym policzku,

a druga mniej widoczna na granicy czoła i skóry owłosionej. W odniesieniu do tego biegły wskazał na **10 %** trwałego uszczerbku na zdrowiu. Jednocześnie biegły uznał, że dolegliwości takie jakich doznał powód zazwyczaj goją się ok. 6 tygodni. Biegły sądowy psychiatra W. P. stwierdził, że u powoda wystąpiły po wypadku zaburzenia psychiczne pod postacią pourazowego zespołu mózgowego, niepsychotycznego. Uznał, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi **50 %**. Rokowania są niepewne. Powód nie wymaga leczenia psychologicznego czy psychiatrycznego. Stwierdzone zaburzenia psychiczne mogą powodować istotne problemy społeczne i zmniejszać perspektywy zawodowe w przyszłości. Biegły sądowy laryngolog M. K. stwierdził, że miesiąc po wypadku powód miał powikłane ostre zapalenie zatok. Jednocześnie wg biegłego anatomiczna struktura zatoki czołowej prawej na skutek wypadku i braku zgody na jej przywrócenie przez rodziców została trwale naruszona. Brak zgody rodziców na chirurgiczną repozycję naraża powoda na możliwość występowania powikłań w postaci nawracających zapaleń zatok czołowych włącznie z zapaleniem opon mózgowych. Biegły ten wskazał, że uszkodzenie kości sklepienia i podstawy czaszki wskazują na 5 % uszczerbek na zdrowiu (w tym zakresie wypowiedział się wcześniej biegły chirurg stomatolog), uszkodzenia powłok /blizna na 5 % (również i ten trwały uszczerbek wskazał wcześniej biegły chirurg stomatolog), i powikłania 5 %. W zakresie powikłań, sąd uznał, iż choć wcześniej powód nie chorował/ nie leczył się laryngologicznie, jednak w sposób nie budzący wątpliwości sądu, z historii choroby powoda z pierwszego pobytu w szpitalu po wypadku, wynika wprost, że rodzice powoda nie wyrazili zgody na operację powoda, mającą na celu przywrócenie uszkodzeń, tym samym występujące powikłania w zakresie zapalenia zatok, będące pochodną braku zgody rodziców na usunięcie nieprawidłowości, nie mogą obciążać pozwanego.

Biegły sądowy z zakresu chirurgii plastycznej J. Z. stwierdził, że blizna będąca następstwem zdarzenia stanowi 10 % uszczerbek na zdrowiu powoda (trwały uszczerbek wymieniony już powyżej przez poprzednich biegłych).

Mając to wszystko na względzie, w ocenie Sądu, odpowiednie zadośćuczynienie należne powodowi po odliczeniu kwoty już wypłaconej w toku postępowania likwidacyjnego, powinno zamykać się kwotą 70.000 zł. Taka kwota w pełni odpowiada doznanej przez powoda krzywdzie. Z jednej strony uwzględnia trwały uszczerbek na zdrowiu powoda, następstwa doznanych przez niego urazów, doznane cierpienia fizyczne, z drugiej zaś strony, mając na uwadze poziom cen usług i towarów na rynku oraz życia społeczeństwa upoważnia do stwierdzenia, że kwota ta nie jest kwotą wygórowaną. Jest kwotą wyważoną, utrzymaną w rozsądnych granicach umożliwiających powodowi złagodzenie zaistniałych skutków poprzez podniesienie standardu materialnego życia. Należy w tym miejscu wskazać, iż zadośćuczynienie „ (...) z jednej strony powinno przedstawiać realną, ekonomicznie odczuwalną wartość, z drugiej zaś powinno być umiarkowane, przez co należy rozumieć kwotę pieniężną, której wysokość jest utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa” – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.06.2005 r., sygn.akt: III CK 392/04 (por. wyroki SN z dnia 12 września 2002 r. 2002 r., IV KKN 1266/00 niepubl. oraz z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40).

Kwota 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia (uwzględniającej wypłaconą część z tego tytułu) jest kwotą adekwatną do rozmiaru krzywdy jaką doznał powód. Z drugiej strony żądanie powyżej tego, zostało ocenione jako bezzasadne i z całą pewnością jak nie znajdujące oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Dlatego też powództwo w pozostałym zakresie zostało oddalone.

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do pomniejszenia tej kwoty o ewentualne przyczynienie się powoda do skutków wypadku w związku z podnoszoną przez pozwanego okolicznością nie zapięcia przez niego pasów, które to przyczynienie pozwany określił wielkością 30 %. Podkreślić należy, że to na pozwanym ciąży obowiązek, stosownie do art. 6 kc udowodnienia tej okoliczności, czemu jednak nie sprostał. Wskazać tu należy na opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej dr n med. P. E. z Katedry Medycyny sądowej (...) w O.. Biegły ten stwierdził, że obrażenia ciała powoda w porównaniu z pozostałymi okolicznościami przedmiotowego zdarzenia nie pozwalają na stwierdzenie lub uprawdopodobnienie czy powód podczas jazdy miał zapięte pasy. Biegły poddał analizie wszelkie okoliczności, które mogłyby przemawiać za niezapiętymi pasami i jednocześnie wyjaśnił, dlaczego mimo to nie można przyjąć tej wersji za możliwą (np. śladów typowych po pasach nie stwierdzono ale tłumaczyć to może kurtka; obrażenia twarzy mogłyby wskazywać na brak pasów i uderzenie w związku z tym w siedzenie kierowcy, ale fotel kierowcy przemieścił się; powód nie wypadł przez okno, ale ciała innych podróżujących wzajemnie zakleszczyły się). Jednocześnie wobec występowania

z jednej strony dowodów osobowych wskazujących na okoliczność, że powód miał zapięte pasy (zeznania matki powoda, której ten mówił o tym oraz zeznania świadka A. K.), z drugiej zeznania A. P. (wg którego powód nie miał zapiętych pasów) oraz mając na względzie okoliczność, że pierwsza grupa świadków to matka powoda i znajomy rodziny, a więc osoby zainteresowane pozytywnym rozstrzygnięciem sprawy, z drugiej świadek –sprawca wypadku zainteresowany także wynikiem ale odmiennym od oczekiwań powoda, Sąd wziął pod uwagę wobec powyższej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej i rozbieżnych zeznań świadków, jako decydujące zeznania świadka E. K.. Świadek ten (obcy dla stron) nadjechał bezpośrednio po zdarzeniu i uczestniczył w próbie udzielania pierwszej pomocy uczestnikom wypadku. Z zeznań tego świadka wprost wynika, że powód miał zapięte pasy („ ten młody człowiek miał zapięte pasy” k. 103) .

Konsekwencją powyższego było to, iż wysokość należnego zadośćuczynienia nie została pomniejszona z powyższego powodu. Ostatecznie kwotę 70.000 zł Sąd zasądził w pkt I wyroku z ustawowymi odsetkami od kwoty 18.000 zł od dnia 17 lipca 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 52.000 zł od dnia 4 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty. Daty roszczenia odsetkowego nie pozostają w sprzeczności z wezwaniem do zapłaty powoda w postępowaniu likwidacyjnym oraz pozwem rozszerzającym powództwo (k. 228) i znajdują swoją podstawę prawną w art. 455 kc i art. 481 kc

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 100 k.p.c. stosując zasadę wzajemnego zniesienia poniesionych przez strony kosztów, mając na względzie wynik procesu, gdzie powód wygrał w 45 %, zaś pozwany w 55%.

O kosztach sądowych orzeczono, na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przy ustaleniu, iż kwota należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych wynosi 8.577,82 zł, (w tym brakująca część opłaty od pozwu (6.875 zł) oraz brakująca część wynagrodzenie biegłego za opinię, wypłaconą tymczasowo od Skarbu Państwa – 1.717,82 zł). Stosownie do wyniku procesu nakazano ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w O. od powoda z zasądzonego roszczenia kwotę 4.717 zł, zaś od pozwanego kwotę 3.860 zł.